

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ.

Τήν Κυριακὴν, 21^η Σεπτεμβρίου/ 4^η Ὀκτωβρίου 2015, Κυριακὴν μετὰ τὴν ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου κατὰ τὴν τάξιν αὐτοῦ ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ ἐν Ναζαρέτ παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς κτῆμα ἰδιοκτησίας τοῦ Πατριαρχείου ἐντὸς τῆς πόλεως Ναζαρέτ, ἀνεκαινίσθη δὲ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ συνετηρήθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου διὰ δωρεῶν μὲν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, ἐπιμελεία δὲ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ θαβωρίου ὄρους Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ καθιερώθη νὰ ἐορτάζεται ἐν αὐτῷ ἡ ἐορτὴ τῆς Κυριακῆς μετὰ τὴν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου ὡς προεξάρχοντος ἱερέως καὶ τοῦ ἡγουμένου τοῦ θαβωρίου ὄρους Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος, Ἀραβοφώνων ἱερέων τοῦ προσκυνηματος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ναζαρέτ, ψαλλούσης ἀραβιστί τῆς χορωδίας ψαλτῶν τῆς Ναζαρέτ καὶ προσευχομένων ἐν κατανύξει ἀραβοφώνων πιστῶν τῆς πόλεως Ναζαρέτ καὶ τινων ἐκ πλησιοχώρων κωμῶν προσελθόντων.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θ. Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον. Τῆς γάρ προμήτορος ἡ παγγενῆς κατάρα διαλέλνται τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς θεομήτορος, ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν μεγαλύνουσιν». (Ὁ θάνατος ποῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος μέ τὴν βρῶσιν τοῦ καρποῦ τοῦ ἀπαγορευμένου δένδρου κατηργήθη σήμερον μέ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ. Διότι ἡ κατάρα τῆς Εὔας, τῆς πρώτης μητέρας τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία ἐξαπλώθηκε εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, λύθηκε ἀπὸ τοῦ βλαστοῦ, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ ποῦ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἀγνὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴν μεγαλύνουν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις), ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς ἅγιος Κοσμᾶς Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Σήμερον συνήλθομεν πάντες ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ὑψώματι τῆς πόλεως τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, δηλονότι τῆς Ναζαρέτ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν παγκόσμιον Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ θεῖος Παῦλος λέγει: «Ἐμοὶ δὲ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἐστύρωται καγὼ τῷ κόσμῳ».

(Γαλ. 6,14).

Δικαίως ὁ σοφός Παῦλος καυχᾶται. Καί τοῦτο, διότι διὰ τοῦ Σταυροῦ κατηργήθη ὁ θάνατος τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας. Ὁ θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου. «Ὁ θεός θάνατον οὐκ ἐποίησεν», λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, (Σοφ. Σολωμ. 1,13). Οὗτος ὁ θάνατος «εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον, φθόνῳ διαβόλου», ἐπισημαίνει καί πάλιν ἡ Ἁγία Γραφή (Σοφ. Σολωμ. 2,24) καί μάλιστα, ὡς λέγει ὁ μελωδός «διὰ τῆς βρώσεως τοῦ ξύλου προσεγένετο ὁ θάνατος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων». Ἀλλά καί διὰ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ κατηργήθη ὁ θάνατος, ὡς κηρύττει ὁ μέγας Παῦλος «καί σχήματι εὐρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ», (Φιλιπ. 2,8), ... «εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει». (Ρωμ. 6,9).

«Ἐπειδὴ ἀκριβῶς καί ὁ ἀποστολικὸς λόγος (Ρωμ. 6,9) κηρύττει ὅτι θάνατος γάρ ἡμῶν οὐ κατακυριεύει», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, «διὰ τοῦτο καί σταυροῦται (ὁ Χριστός), ἵνα τὴν κατάραν ἐξαγοράσῃ καί ἡμεῖς τὴν εὐλογίαν κληρονομήσωμεν».

Ἡ εὐλογία δὲ αὐτὴ δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν δύναμιν του ἐν αὐτῷ τῷ Σταυρῷ προσπαγέντος καί ὑψωθέντος Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, δι' οὗ τό ἡμέτερον (ἀνθρώπινον) φύραμα ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως εἰς οὐρανούς πολιτεύεται», ὡς διατυπῶνται μετὰ σαφηνείας ὑπὸ τοῦ μελωδοῦ ἁγίου Κοσμᾶ: «Σήμερον τό φυτόν τῆς ζωῆς ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνιστάμενον τοῦ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ πιστοῦται τὴν Ἀνάστασιν· Καί ἀνυψούμενον χερσίν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐρανούς καταγγέλλει ἀνύψωσιν, δι' ἧς τό ἡμέτερον φύραμα ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως εἰς οὐρανοῦς πλατύνεται, δι' ὧν εὐχαρίστως βοήσωμεν. Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ καί δι' αὐτό ὁ συνανυψώσας ἡμᾶς τῆς οὐρανίου χαρᾶς ἀξίωσον τοὺς ὑμνούντάς Σε».

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ παρρησίας κηρύττει λέγων:

«Ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστίν, τοῖς δὲ σωζόμενοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστίν», (Α' Κορ. 1, 18). Μὲ ἄλλα λόγια τό περί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ κήρυγμα εἰς ἐκείνους μὲν πού βαδίζουν τόν δρόμον τῆς ἀπωλείας, φαίνεται μωρία καί ἀνοησία. Εἰς ἡμᾶς ὅμως πού εἴμεθα εἰς τόν δρόμον τῆς σωτηρίας, εἶναι δύναμις θεοῦ φωτίζουσα, ἐνισχύουσα, παρηγοροῦσα καί σώζουσα.

Πράγματι, ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ, διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἶναι μυστήριον μέγα καί ἀληθῶς θεῖον. Πῶς; Διότι φαινομενικά μὲν παρουσιάζεται νά προξενῇ ἀτίμωσιν στόν ἑαυτόν του αὐτός πού ἐξευτελίζει τόν ἑαυτόν του καί ταπεινώνεται εἰς ὅλα, καί πόνο καί ὀδύνη αὐτός πού ἀποφεύγει τίς σωματικές ἡδονές, καί αὐτός πού δίνει τὰ ὑπάρχοντα καθίσταται αἷτιος πτωχείας στόν ἑαυτόν του, ἀλλά μέ τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ αὐτὴ ἡ πτωχεία καί ἡ ὀδύνη καί ἡ ἀτιμία γεννᾷ δόξαν αἰώνια καί ἡδονή ἀνέκφραστη εἰς ἡμᾶς τοὺς προσκεκλημένους εἰς σωτηρίαν. «Αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλήσι, Χριστὸν θεοῦ δύναμιν καὶ θεοῦ σοφίαν· ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστίν, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστίν.», (Α' Κορ. 1,24-25).

Διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ μεγάλου μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ «διαλέλνται καί τῆς προμήτορος, [δηλονότι τῆς Εὐας] ἡ παγγενὴς κατάρα τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς θεομήτορος», δηλαδή τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, λέγει ὁ μελωδός ἅγιος Κοσμᾶς.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, χάρις εἰς τήν πολυδύναμον δύναμιν τοῦ Σταυροῦ ἐλευθερώθη ἀπό τήν κατάραν τοῦ θεοῦ ἡ πρώτη παρθένος τοῦ Παραδείσου, δηλαδή ἡ Εὐα, ὡς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Ἐκ Παρθένου προῆλθεν Ἰησοῦς. Μέγα τό θαῦμα γάμον ὑπερβῆναι καί φύσιν καινοτομῆσαι, ἀλλ' εἰ μή σταυρός ἦν, οὐκ ἂν ἐσώθη τοῖς ἔργοις ἡ πρώτη τοῦ παραδείσου παρθένος. Νυνί δέ ἐν τῷ τοῦ σταυροῦ καιρῷ πρώτη σῶζεται γυνή, τό παλαιόν κακόν νέοις χαρίσμασι θεραπεύουσα» [Ὁ Ἰησοῦς προῆλθε ἀπό Παρθένον. Εἶναι μεγάλο θαῦμα νά παρακαμφθῇ ὁ γάμος καί ἡ ἀνθρωπίνη φύσις νά καινοτομήσῃ, ἀλλά ἂν δέν ὑπῆρχε ὁ σταυρός, δέν θά ἐσώζετο μέ τά ἔργα τῆς ἡ πρώτη παρθένος γυναῖκα τοῦ Παραδείσου. Τώρα ὅμως, μέ τό γεγονός τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ ἡ γυναῖκα σῶζεται πρώτη, θεραπεύοντας τό παλαιόν κακόν μέ νέα χαρίσματα].

Τοῦτο ὅλο γέγονεν, διότι διά μέσου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ ὁποίου σήμερον ἐορτάζομεν τήν ὕψωσιν, δοξάζομεν καί προσκυνοῦμεν αὐτόν τοῦτον τόν Χριστόν, τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ, τόν γενόμενον καί Υἱόν τῆς Παρθένου Μαρίας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Προσκυνοῦμεν μέ ἄλλα λόγια καί τό Πανάγιον καί ὑπερευλογημένον πρόσωπον τῆς θεοτόκου, τῆς Μητέρας τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί τιμήσωμεν τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου καί αὐτόν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καί τῷ φόβῳ. Φόβῳ διά τήν ἀμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες. Χαρᾷ δέ διά τήν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ ὁ ἐν αὐτῷ προσκπαγεῖς Χριστός ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος. Ἀμήν».

Πρό τοῦ τέλους τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσεν εἰς τό προαύλιον τοῦ παρεκκλησίου τήν τελετήν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πρός ἁγιασμόν τῶν πιστῶν καί τῆς πόλεως ἡ ὁποία ἐξηπλοῦτο ὠραιότατη κάτωθι.

Τήν μεσημβρίαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός παρέθεσε τράπεζαν εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν τῷ Μακαριωτάτῳ καί ἄλλοις.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

